ATILIM

Yıl 4, Sayı 6 (42)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 1 Haziran 1977

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Bağımsız, emperyalizmin harpçi bloklarından, NATO'dan çıkmış, ileri demokratik Türkiye için işçi sınıfının, köylülerin, diğer orta katmanların ulusal demokratik cephesini kurma yolunda ileri!

Örgütçülüğün önemi

Bugünkü gerici-faşist karması hükümeti devirmek, halk düşmanı düzeni, kapitalizmi yıkmak savaşında işçi sınıfını, yığınları örgütlemek başta gelir. İleri demokratik bir düzen kurmak yolunda proletaryanın hegemonyasını sağlamak, işçi sınıfının birliğini oluşturmak için köyde-kentte yığınları örgütlü savaşa çekmek zorunluktur.

TKP, bu savaşlarda yığınları örgütlemek, kendisi de daha yetkin örgütlenmek yolundan yürüyor. Yığınları hem örgütlüyor, hem de onların savaş deneylerinden ders çıkarıyor. Bu bakımdan, 1977 yılı, 1 Mayıs gösteri ve yürüyüşü daha dumanı üstünde, somut bir örnektir. Burjuva basını bile çoğunlukla İstanbul'daki yürüyüş ve mitingin örgütlü, disiplinli ve bilinçli düzenlendiğini yazmak zorunda kalmıştır.

Yürüyüş kollarının geçtiği sokaklar, miting alanı, bütün İstanbul Türkiye işçi sınıfı için, halkımız için büyük bir derslik, bir savaş okulu olmuştur. Fabrikalardan gelen işçiler, onlara katılan halk bu derslikte, kurşun yağmuru altında bundan böyle ne yapacağını, nasıl yapacağını daha iyi öğrendi.

Lenin: «Gerçekten de, devrime uzun uzun hazırlanma tarihinde ve devrim sırasında işçi sınıfının başlıca silâhı, kuşkusuz onun örgütüdür»der. Köyde-kentte dağınık, karanlıklarda bırakılmış, ezilmiş milyonlarca yığınları savaşlarda birleştirmek örgütsüz olamaz. Leninci ilkelere göre kurulmuş, disiplinli bir parti olmadan, komünist partisi olmadan hiçbir şey yapılamaz.

Bir de örgütçü vardır. Örgütçü olmadan yığınları örgütlemek zordur. Milyonları savaşlara çekmek, onları örgütlemek için Lenin'in deyimiyle, örgütçülerin rolü «kucaklanamıyacak kadar büyüktür».

Grevlerde, yürüyüşlerde, 1 Mayıs'larda örgütçülük yeteneği gösterenler kendilerini ortaya koyuyor, sivriliyor. İşçi sınıfı arasından, köylüler arasından, halk arasından, ilerici aydınlar arasından yeni yeni örgütçüler seçmek, onları bu savaş alanlarından bulup almak TKP'nin, komünistlerin görevidir.

Bildiri

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en yığınsal, en örgütlü, en disiplinli ve en bilinçli eylemini, Demirel hükûmetinin düzenlediği silâhlı saldırıya karşı kanı, canı pahasına başardı. Gerici-faşist güçlere, her boydan ve soydan bozguncülara ağır bir darbe daha indirdi.

1 Mayıs gösterileri geçen yılın gösterilerinden kat kat güçlü oldu. Yurdun dört bir yanından, fabrikalardan akan işçi ve emekçiler İstanbul'da alanlara sığmadılar. 1 Mayıs gösterileri, ülke ölçüsünde ulusal boyutlara ulaştı. Türkiye işçi sınıfı bu 1 Mayıs'ta politik ve sendikal birliği yolunda büyük bir adım attı. İşçi sınıfının biricik Marksçı-Leninci partisi TKP, 1 Mayıs eyleminden daha da güçlenerek, çelikleşerek çıktı. Sınıf sendikacılığı daha da güçlendi. DİSK'e ve Türk-İş'e bağlı sendikalar 1 Mayıs alanında yan-yana geldiler. 1 Mayıs gösterileri işçi-köylü bağlaşıklığı yolunda büyük ve eylemli bir adım oldu. Orta katmanlar, işçi sınıfının çevresinde birleştiler. Gençler ve onbinlik sıralarla kadınlar 1 Mayıs alanında onurlu yerlerini aldılar. 1 Mayıs eylemine katılmayanlar, bu güçlü birlik eyleminden ders almalıdırlar.

Her yerde, her fabrikada 1 Mayıs Hazırlık Komiteleri kurmakla, işçi sınıfı örgütlü gücünü dosta düşmana gösterdi. İşçiler, bu komiteleri dağıtmayacak, daha da güçlendirecek, seçimlerde güvenliği sağlayacak, faşizme geçit vermeyecektir.

1 Mayıs gösterileri emperyalizme, soğuk harpçilere, işbirlikçi, holdingçi burjuvaziye, toprak ağalarına, onların gerici-faşist karması hükûmetine karşı anti-emperyalist, anti-faşist bir yığın savaşımı oldu. Emekçiler, barış, güvenlik, silâhsızlanma, halklar arasında dostluk ve işbirliği belgileriyle yürüdüler. NATO'dan çıkmak, ikili anlaşmaları yırtmak, ulusal bağımsızlığı sağlamak, ileri demokratik bir düzen kurmak belgilerini haykırdılar. «Seçimlerde gerici-faşist güçleri yenilgiye uğratmak ve demokratik özgürlüklerden yana bir hükûmeti işbaşına getirmek» istemini bir kez daha dile getirdiler. «Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!» belgisiyle proletarya enternasyonalizmi ve uluslararası dayanışma bayrağını yükselttiler. Yüzbinlerce emekçi, «Türkiye işçi sınıfının partisine özgürlük!» belgisiyle 1 Mayıs'ı kutladı.

1 Mayıs gösterisi bütün bu yönleriyle, TKP'nin son konferansının kararlarını derin bir şekilde yansıtıyor ve doğruluyor.

Emperyalizmin ve egemen güçlerin 1 Mayıs gösterilerine karşı giriştikleri kanlı saldırı, onların korkularını ve güçsüzlüklerini gösteriyor. Bu kanlı saldırının hazırlayıcısı Demirel hükûmetidir, MIT ve CIA'dır. Faşist komandolar ve Maocu ajanlar Demirel hükûmetinin kanlı saldırı araçlarıdır. Bu olay bir kez daha faşizme karşı savaşın Maoculuğa karşı savaştan ayrılmadığını kanıtlıyor. Maocular tüm halkımızın düşmanıdırlar. Gerici-faşist karması hükûmet bu saldırıyla sendikalara, komünist, sosyalist, sosyal demokrat akımlara karşı saldırıları daha da yoğunlaştırmak, kanlı yöntemlerle ayakta kalmak, halkı yıldırarak, 5 Haziran seçimlerini zorbalıkla almak amacını güdüyor. Egemen güçler bu amaçlarına ulaşamayacaktır. 1 Mayıs alanında faşist kurşunlarına karşı etten kale kuran işçi sınıfı yılmamıştır, yılmayacaktır. TKP işçi sınıfının birliğini bundan böyle daha da güçlendirmek, işçi-köylü bağlaşıklığını pekiştirmek savaşına daha da hız verecektir. 1 Mayıs'a karşı girişilen kanlı saldırı, bugünkü hükûmeti oluşturan partilerin halka kandan, ölümden başka bir şey getirmediklerini, getirmeyeceklerini gösterdi. TKP, bu eli kanlı hükûmetin düşürülmesi, gerici, faşist güçlerin seçimlerde yenilgiye uğratılması için bütün ulusal, demokratik güçleri birleşmeye ve savaşa çağırıyor.

4 Mayıs 1977

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

TKP, halkın vazgeçilmez demokratik haklarını, Anayurdun çıkarlarını, ulusal bağımsızlığını, yeryüzünde barışı savunan, halkın istediği köklü reformları yapacak bir hükûmetin işbaşına getirilmesi için savaşıyor.

TKP Programı'ndan

1 Mayıs sonrası

1 Mayıs gösterilerine karşı düzenlenen kanlı provokasyondan sonra gericilik, dolu dizgin saldırıya geçti. Gerçekte 1 Mayıs komplosu, böyle bir saldırıya ortam yaratmak amacıyla hükûmet, CIA ve MİT'in eliyle düzenlenmişti.

Gerici, faşist güçler ve sarı-sendika ağalarıyla, Maocu sapıklar saldırılarını sınıf sendikacılığına ve ulusal demokratik güçler arasında beliren seçim dayanışmasına karşı yöneltiyorlar. Onlar, bir yandan DİSK'i ezmeği tasarlıyorlar. Bir yandan da DİSK'in seçim taktiğini bozmak istiyorlar. Ve ellerindeki bütün araçlarla işçi sınıfına, ilerici örgütlere saldırıyorlar.

Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımı, önemli bir dönemecin eşiğine gelmiş bulunuyor. Bir yandan, 5 Haziran seçimlerinde gerici-faşist güçlerin yenilgiye uğratılması olanakları beliriyor. Bu amaca ulaşıldığında, ülkede oransal da olsa demokratik bir ilerleme gerçekleşecektir. Ulusal bağımsızlık, ileri demokrasi yolunda yeni olanaklar doğacaktır. En önemlisi, işçi sınıfının kendi öz partisi, TKP yasak zincirlerini kıracak, işçi sınıfının politik birliğinde nitel bir sıçrama olacaktır. Öte yandan, içinde bulunduğumuz dönem emekle sermaye arasındaki çatışmanın en yoğun olarak belirdiği bir dönemdir. Başlıca endüstri kollarında toplu sözleşme görüşmelerinin başlaması ile emperyalizme bağımlı kapitalist düzendeki bunalımların sertleşmesi çakışmış bulunuyor. Yerli tekelci burjuvazi toplu sözleşme görüşmelerinde işçi sınıfına harp açmıştır. Holdingçiler, bunalımın yükünü işçi ücretlerini dondurmak, sömürüyü yoğunlaştırmak, vurguna hız vermek yoluyla yığınların sırtına yüklemek istiyor. İşçi sınıfı bu zorbalığa karşı savaşıyor. İşbirlikçi burjuvazi giriştiği kanlı zorbalıklarla, 1 Mayıs alanını kurşun seslerine, kana boğmakla bunalımları daha da derinleştiriyor. Faşist karması hükümet yel ekti, fırtına biçecektir. Bu kaçınılmazdır. Taksim alanında polisin, faşistlerin halkın üzerine sıktıkları kurşunların sesleri ülkenin dört bucağında yığınları uyandırdı. Daha da uyandıracaktır.

İşçi sınıfının politik ve sendikal birliğinin güçlenmesi ise, tüm ulusal, demokratik güçlerin cephesini gerçekleştirme yolunda kalıcı adımlar atılmasına yol açıyor. Emperyalizmin ve işbirlikçi güçlerin egemenliği temellerinden sarsılıyor. Hangi sendikada olursa olsunlar, işçiler birlik ve dayanışma atılımına hız vereceklerdir. TKP, bu savaşı vargücüyle destekliyor, destekliyecektir.

Barış forumu

XX. yüzyılın en önemli olayı, çağımızın en büyük devrimi Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi 60 yaşına giriyor. Tüm ilerici insanlık, yeryüzünde tüm barışsever güçler bu yaş gününü kutlamaya hazırlanıyor. Böylesi bir dönemde, Varşova'da barışsever güçlerin dünya forumu yapıldı. Barış savaşçılarının bu forumunda, kalıcı bir barışı sağlama yolunda daha verimli bir savaş yürütme konusu başta geliyordu.

Bu barış forumuna 125 ülkeden temsilciler katıldı. Bunlar arasında, Türkiye Barış Derneği de vardı. Delegasyon kalabalıktı. Forum dünya halklarına bir çağrıyla başvurdu. Tüm ilerici, yurtsever güçleri, örgüt ve kuruluşları, halkları barışın baş düşmanı emperyalizme, militarizme, «soğuk» harp politikasına karşı savaşı güçlendirmeye çağırdı. Günümüz ve gelecek kuşakların ana ödevinin kalıcı, güçlü bir barışı sağlamak olduğu belirtildi.

Kalıcı ve güçlü bir barışı sağlamak neden ertelenmez bir görevdir? Bu sorunun yanıtı insanlığın, gelecek kuşakların yaşamıyle sıkısıkıya bağlıdır. Barış artık «harpsiz bir durum» değildir. Barış halkların politik, sosyal-ekonomik ve kültürel ilerlemesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Barış, halklararasında dostluk, kardeşlik, işbirliği, yarınların garantisi ve insanlığın mutluluğudur. Önemli ekonomik-sosyal sorunların çözümü kalıcı bir barışı zorunlu kılmaktadır. Barış; emperyalizmin, uluslararası gericiliğin silâhlanmayı alabildiğine körükleme politikasını yalıtma, dünyayı ateşe vermek istiyen NATO'cu çevreleri yenilgiye uğratma, insanlığı yeni bir dünya savaşından kurtarma demektir.

Varşova'da barış savaşçılarının forumu yapılırken, sosyalist ülkeler, en başta Sovyetler Birliği gerginliği azaltma yolunda Leninci politikayı sürdürürken, barış düşmanları, NATO çevreleri de Londra'da toplandılar. Saldırgan NATO'nun bu toplantısında ele alınan konu, silâhlanmaya, yayılma politikasına hız vermek, halklar arasına düşmanlık sokmak, emekçi halkın sırtına yeni askersel harcamalar yüklemekti. Emperyalistlerin bu toplantısına Demirel de katıldı. İçte halka karşı harp açan Demirel hükümeti Londra'da NATO'cularla yeni pazarlıklar yaptı, onlara yeni ödünler verdi. Türkiye'nin yeni silâhlanma harcamalarını yüklenmeye hazır olduğunu söyledi. Bugünkü hükümetin, Akdeniz bölgesinde barış, güvenlik düşmanlarının bekçiliğini yaptığını bir kez daha gösterdi.

İşbirlikçi burjuvazi ve Kürt beyleri

Ayrı örgütlenmeyi savunan, serüvenci eylemleri körükleyen burjuvazi şu gerçeği görmek zorundadır. Kürt derebeylerinin omuzu, çoktan egemen burjuvazinin omuzuna yapışıktır. Ayrılıkçı akımın etkisinde kalan Kürt yurtseverleri, iki kesimden egemen güçlerin omuzomuza verdikleri gerçeğini gözden kaçıramazlar. Türkiye'de sömürü bu iki kesimin elindedir. Meclisteki 160'a yakın Kürt saylav, egemen burjuvazinin temsilcileriyle birliktir.

Egemen burjuvazinin, gericiliğin Kürdistan'daki ayağı Kürt derebeyleridir. Kürdistan'da bazı illerdeki şu birkaç örnek durumu yeteri kadar aydınlatmaya yarar. Diyarbakır'dan AP saylavı olan iki kişiden biri; Mahmut Kepoğlu'nun babası Şeyh Sait ayaklanmasında asılmıştı. Yani ailesi Kürt ayaklanmalarına katılanlardan. Bugün ise Demirel'le kucaklaşıyor. İkincisi Abdüllatif Ensarioğlu, 10 bin civarında müridi olan bir şeyhtir. Müridleri, bir işaretiyle kan döker. 1976 yılında Ergani'de gençleri yaylım ateşine tutmakta çekinmemiştir.

Yüsri Güldoğan; MHP'nin dayanağıdır. İki kişinin katili, 2 milyonluk soygunun yöneticisi olmasına karşın, bir gün bile hapis yatmamıştır. Çüngüş'ün eski derebeylerindendir. Güneyden kaçakçılığı örgütleyen bir şebekenin başıdır. Urfa'dan; Mehmet Bucak AP'lidir. Kan dökücü Bucak ailesinin başıdır. Necmettin Cevheri ise AP başkan vekilidir. Büyük toprak beylerindendir. Malatya'dan; Hamit Fendoğlu, eski AP saylavlarındandır. Şimdi özel hastane sahibi Mehmet Turgut'la birlikte faşist Türkeş'in partisi MHP'yi örgütlemektedir. Büyük bir Kürt aşiretinin başıdır. Yine AP'li olan Mahmut Savıroğlu, önde gelen Kürt aşiretlerinden, İzol aşiretindendir. Bingöl'de, Dr. Hikmet Yurtsever, eski AP saylavlarındandır. Eski beylerdendir. Kığı beylerinden Süleyman Bey ve Karlıova beylerinden Kâzım beyle birlikte AP'lidir. Ağrı'dan Rıza Eryılmaz, CGP'lidir. Toprak beyliğinden ticaret burjuvazisine geçmiştir. Bitlis'den Kâmuran İnan, büyük bir şeyh ailesindendir. 10 yıl NATO'da Türkiye'yi temsil etmiştir. AP Senatörüdür. Yine Bitlis'den Muhittin Mutlu ise MSP'dedir. Sivas'dan Nurettin Ertürk, Koçgiri aşiretindendir. Eski AP Senatörüdür. Şimdi de AP'dedir.

Kinyas Kartal, Ferit Melen gibilerini saymıyoruz. Egemen burjuvaziyle, Kürt feodalleri arasındaki bu sıkı birliği göremiyenler, başaşağı durmakta inat edenlerdir. Özgürlükten yana olan her yurtsever bu durumu görmek zorundadır.

Lenin köşesi

Yığın çıkışları

V. I. Lenin politik, yığın çıkışlarının proletaryanın devrimci savaşım biçimlerinden biri olduğunu, bunların yığınları harekete getirmede büyük rol oynadığını belirtir. Ve der ki: *«Proletaryanın politik yığınsal çıkışları köylüler ve öteki katmanları uyandırmak, canlandırmak, harekete getirmek, ayaklandırmak ve devrimci savaşıma sürmek için en güvenilir araçlardan biridir.»* (Tüm yapıtlar, c. 22, s. 286.)

Lenin, bu yığınsal çıkışların emekçi yığınların kendi politik deneylerine dayanarak bilinçlerini oluşturmalarına büyük yardımda bulunduğunu söyler: *«Öncünün politik bilinç düzeyi ile yığınların politik bilinç düzeyi arasındaki fark, yalnız propagandanın yardımıyle giderilemez. Öncünün anlayış düzeyine bütün sınıfın, geniş yığınların ve baskı altında bulunanların yükselebilmesi için, bunların politik deneyleri gereklidir. Bütün büyük devrimlerin temel yasası budur.»* (C. 41, s. 78.)

Lenin, gerici egemen çevrelerin her yerde yığınları yıldırmak, devrimci hareketin gelişmesini engellemek için kanlı saldırılara başvurduğunu (Ülkemizde de gerici egemen çevrelerin 1 Mayıs'ta, İstanbul'da yaptıkları gibi) belirtir. Ve der ki: *«Gerici çevreler, polis, halka karşı baskı ve teröre geçmek için provokatörleri, kapıkullarını ortaya sürer, camları çerçeveleri kırdırır, dükkânları yakar yaktırır, yağma ettirir, sokaklarda adam kurşunlatır.»* (C. 9, s. 240.)

Lenin, bu kanlı saldırıların devrimci savaşımı durduramadığını, tam tersine bu gibi saldırıların emekçilerin bilinçlenmesini hızlandırdığını, en geri kalmış yığınları bile devrimci savaşıma çektiğini belirtir. Lenin, 9 Ocak 1905'teki kanlı saldırıyla ilgili olarak şöyle der: *«Proletaryanın devrimci bilinçlenmesi bir günde o kadar ileri gitti ki, bu, renksiz, sönük, değişmez, bitevi, uyuklanılan zamanlarda aylarca, yıllarca başarılamıyacaktı.»* (C. 9, s. 201.)

Lenin, gerici çevrelerin ve bunların elindeki basın ve yayın organlarının işçi sınıfının, onun öncüsü komünist partisinin iç savaş çıkarmak, kırım-kıyım yapmak istedikleri yolundaki uydurmalarını şöyle yanıtlar: *«Bütün ülkelerde burjuva basınının en yaygın ve «hiç şaşmadan» sürdürülen bir yöntemi vardır. Yalan söyle, yaygara kopar, bağır çağır, yalanı yinele. «Bir iz bırakır.» Kapitalistler ve kapitalist basın yaygara koparıyor, gerçeklerin açıklanmasını önlemek için herkesten daha fazla bağırıp çağırıyor, her şeyi küfür ve çığırtkanlıkla örtbas etmiye çalışıyor. Siz neden korkuyorsunuz? Niçin yalan söylüyorsunuz? Siz gerçeklerden korkuyorsunuz. Siz, iftirayla, terörle, çamur atmakla, yakıp yıkmakla, kırım-kıyımla gerçeklerin yayılmasını önlemek için yalan söylüyorsunuz.»* (C. 31, s. 217–219.)

Lenin, yığınsal çıkışların tabanla, yığınlarla sımsıkı bağlı binlerce ajitatör ve örgütçü yetiştirdiğini belirtir. İşçi sınıfının partisinin sıralarını berkitmek için bunların partiye alınmasını salık verir.

İşçi-gençlik dayanışması

Ulusal ve uluslararası devrimci sürecin hazırlanması, işçi sınıfının bu süreç içinde birliğini pekiştirmesi, ilerici gençliğin toplumsal yaşamda politik duyarlığını, olgunluğunu da ayni yönde etkiliyor. Yurtsever gençliğimizin son yıllarda bilinçlenme ve örgütlenme alanındaki kazanımlarını, onun işçi sınıfıyla devrimci bağlarını güçlendirmesinden ayrı ele alamayız.

Bu yılki 1 Mayıs da, bu gelişmenin yeni bir belgesi oldu. «Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisi, burjuvazinin kanlı saldırısına karşın, somut bir içerik kazandı. 1976 1 Mayısında, 10 Temmuz Bursa mitinginde, 16 Eylül Genel direnişinde ve öteki savaşlarda işçi sınıfıyle dayanışmasını güçlendiren yurtsever, ilerici gençlik hareketinin kalıcılığı ve sürekliliğini, ancak işçi sınıfının öncülüğünde sağlanabileceğini, 1977 1 Mayısında «işçi-gençlik elele demokratik cephede» belgisini hoykırarak doğruladı.

İşçi sınıfıyla sağlam bağları olmayan, bu güce güvenmeyen sapık akımların daha da erimesi, yokolması, emperyalizmin uydusu işbirlikçilerin korkusunu daha da artırdı. Bunlar Maocuları, her türden bozguncuları vurucu güç olarak kullanıyor, saldırılarını yoğunlaştırıyor. Bu saldırılar en başta işçi sınıfına, devrimci sınıf partisi ve sendikalarına yöneliktir. Ama burjuvazi ilerici yurtsever gençliğin örgütlerine ve özellikle işçi-gençlik dayanışmasını gerçekleştirmede başarı sağlayan kuruluşlara baskılarını daha da yoğunlaştırıyor. IGD merkezine, Çankaya, Samandağı, Gaziantep, Zonguldak, Batman, Adana şubelerine karşı baskınlar, saldırılar, Kocaeli Devrimciler Birliği, BYÖKD, DKD gibi örgütlere karşı provokasyonlar birbirini izliyor. Edirne, İzmir, Hatay ve Ankara'da ilerici gençlere karşı terör uygulanıyor.

Anti-emperyalist, anti-faşist ilkeler doğrultusunda örgütlü savaş veren yurtsever gençliğin bu faşist uygulamalara vereceği tek karşılık: Devrimci örgütlenmeye hız vermek, savaşkan birliği pekiştirmektir. İşçi-gençlik dayanışmasını güçlendirmek yönünde yeni atılımlar yapmaktır. BYÖKD, DKD, IGD ve KDB'nin girişimiyle düzenlenen «Demokratik gençlik forumu» bu yönde atılmış, önemli bir adımdır.

Yaşasın işçi sınıfının birliği

1 Mayıs 1977 işçi sınıfının birlik savaşının aldığı yolu, vardığı düzeyi noktaladı. Taksim alanında yüzbinlerce ve yüzbinlerce emekçinin kolları birbirine: «Yaşasın işçi sınıfının birliği!» belgisiyle kenetlendi. Dünya işçilerinin savaş ve dayanışma günü, bugünün adına yaraşır bir biçimde, DİSK'li, Türk-İş'li, bağımsız sendikalı, sendikasız işçilerce omuz omuza kutlandı. İstanbul Taksim — 1 Mayıs alanı sömürüden ve baskıdan özgür bir dünya için savaşanların kürsüsü oldu.

1 Mayıs'a birlik içinde katılma savaşı fabrikalarda başladı. Türk-İş başlarının bütün engellerine karşın, Türk-İş'li işçiler 1 Mayıs Hazırlık Komitelerine girdiler. Türk-İş'e bağlı 26 sendikanın İstanbul'da düzenlediği İşçi Kurultayı'na katılan binin üzerinde delege 1 Mayıs'a katılma önerisini coşkun alkışlarla karşıladı. Türk-İş başlarının gerici-faşist karması hükümet partilerini seçimlerde destekleme girişimlerini kınadı. İşçi sınıfının politik çıkarları doğrultusunda seçim savaşına giriyor. 141 ve 142 gibi faşist yasaların, yasağın kaldırılması Türk-İş'li işçilerin isteklerinin başında geldi.

Bütün bunlar, 1 Mayıs 1977, sarı sendikacılığın, Türk-İş'te sarı sendika ağalarının saltanatının sona ermekte olduğunu gösteriyor. 1 Mayıs'da Maocu-faşist katillerin emekçi halka karşı giriştiği kuduzca saldırıdan medet uman Tunç, Şide, Özdemir gibileri çıkardıkları provokasyon bildirilerinin altına imza atamayacak kadar korkaklaşmış, güçsüzleşmişlerdir. Artık söz Türk-İş'li işçinindir. O da sözünü söylüyor. «Yaşasın işçi sınıfının birliği!», «Tek Konfederasyon!», «Yaşasın sınıf sendikacılığı!» diye hoykırıyor.

Bu gelişme, kendiliğinden gelen bir süreç değildir. Bu gelişme bilinçli bir süreçtir. İşçi sınıfının birlik savaşı TKP'yle birlikte, onun Leninci politikasıyla birlikte başlamıştır. Onun atılımıyla bugünkü düzeyine vârmıştır. Bu birlik işçi sınıfının en bilinçli kesimlerinin partimize akımıyla bağlıdır. TKP'nin güçlenmesiyle bu süreç daha da genişliyecektir.

Devrimci sürecin hızlanması, işbirlikçi burjuvazinin sadece hükümetlerinin yıkılması değil, erklerinin de kırılması, elde edilen utkuların kalıcı olabilmesi, işçi sınıfının birliğine bağlıdır.

Konferans Belgeleri III

Plâtform Tezleri

● Emperyalizmin genel bunalımı derinleşiyor. Bu bunalımın artması bir yandan başta Sovyetler Birliği olmak üzere dünya sosyalist sisteminin güçlenmesinin, bir yandan da dünya komünist ve işçi hareketinin, halkların kurtuluş savaşımının ve barışçı güçlerin gelişmesinin sonucudur. Kapitalizmin devresel bunalımları ortadan kalkmak şöyle dursun, daha da sıklaşıyor, sertleşiyor, yoğunlaşıyor, aynı zamanda yeni bazı özellikler kazanıyor.

Emperyalizm, genel bunalımının derinleştiği bu aşamada daha da saldırgan ve tehlikeli oluyor.

Sovyetler Birliğinin ve öteki sosyalist ülkelerin, dünya komünist ve işçi hareketinin, ulusal bağımsızlık hareketlerinin güçlenmesi ve birliği, emperyalizmi yıkma sürecini geliştirmenin tek çıkar yoludur.

Türkiye Komünist Partisi, taktik ve stratejisini çizerken bu gerçekleri her zaman gözönünde tutacaktır.

● TKP, dünya komünist ve İşçi hareketinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu hareketin bütün toplantılarına eşit hakla katılmaktadır. Bu, işçi sınıfının, devrim hareketimizin büyük bir kazanımıdır, TKP en son Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin toplantısına ve 21 ay kadar süren hazırlık çalışmalarına aktif olarak katıldı. Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin birliği, proletarya enternasyonalizmi, Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin dünya devrim sürecindeki önemli rolünün belirtilmesi için savaştı.

TKP, bu savaş hedeflerinden şaşmayacaktır.

● TKP, Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin sosyalizm ve komünizm kuruculuğunda elde ettikleri büyük başarıların emekçilerimize tanıtılmasını, antisovyetizmle, anti-komünizmle savaşımı Türkiye'de demokrasi, sosyal ilerleme ve sosyalizm için savaşımın vazgeçilmez bir parçası, platformunun temel dayanağı sayar.

● TKP, yeryüzünün bütün anti-emperyalist ulusal kurtuluş hareketlerini elindeki bütün araçlarla destekler. Ulusal kurtuluş hareketlerini dünya devrim sürecinin ayrılmaz bir parçası sayar. Ulusal kurtuluş hareketlerinin Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle, dünya komünist ve işçi hareketi ile yakın bağlar kurduğu zaman esas amacına ulaşacağına inanır.

● İşbirlikçi burjuvazi, genellikle burjuvazi memleketi yönetme olanaklarını yitiriyor. Büyük burjuvazinin emperyalizmle birlikte egemenliğinin Türkiye'yi sürekli politik, ekonomik, sosyal bunalımlara sürüklediği, bu egemenliğin bunalımları daha da arttıracağını kamuoyu açıkça görüyor.

● Demirel hükûmetini oluşturan parti yöneticileri, temsil ettikleri çıkar zümrelerinin, yabancı tekellerin çıkarlarını savunurken işçi sınıfı ve tüm halk yığınlarıyla artan çelişkilerini faşist saldırılarla, kanlı yöntemlerle çözmek istiyor. Bu konuda Maocuları, anarşistleri yanına yardımcı olarak alıyor. Faşizme tırmanıyor. Bazı generalleri, açık-gizli polisi açık faşist bir yönetim kurmak için elinde yedek tutuyor.

● Emperyalizme, faşist yöntemlere, işbirlikçilerin dayattıkları talan düzenine, hükûmetlere karşı direnme, toplumun geniş katmanlarını kapsamaya başlamıştır. İşçi sınıfının başını çektiği bu savaşıma, emekçi köylü yığınları, orta katmanlar ve ulusal burjuvazinin ilerici kolu katılıyor.

● İşbirlikçi burjuvazinin gerici-faşist politik örgütleri ile ulusal burjuvazinin politik örgütü arasındaki çatışmalar zaman zaman kanlı bir nitelik kazanıyor. Bu, onların hiç uyuşmayacakları anlamına gelmez. Bu gerçeği bilerek, burjuvazinin ilerici kolunu daha fazla anti-emperyalist, köklü reformlardan ve demokratik hakların genişletilmesinden yana bir plâtforma çekme taktiğini uygulamaya devam edeceğiz.

● Bu hükûmeti devirmek, onun yerine demokratik bir hükûmeti geçirmek, sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzene geçmek savaşımızda yaşamsal bir rol oynuyor. Bu hükûmette, iktidarda işçi sınıfı ağırlıkta olmalıdır.

● Amaçlarımızdan başlıcası, emperyalizmin, özellikle Amerikan emperyalizminin ve yerli ortaklarının Türkiye üzerindeki egemenliğini yıkmaktır. NATO'dan SENTO'dan, Ortak Pazar'dan, emperyalist bloklardan çıkmaktır. Demokratik bir düzen kurmak savaşımı ancak bu savaşımın paralelinde yürüyecektir. Bu iki savaşım birbirini hem tamamlayacak, hem de etkileyecek, güçlendirecektir.

● İçinde bulunduğumuz seçim yılında – özellikle işçi sınıfımızın DGM'lerine karşı verdiği savaşımın deneylerinden hareket ederek – seçimlerden önce AP ve diğer gerici partilerin ortaklığını devirmek, demokratik bir seçim hükûmetini işbaşına getirmek gerekiyor. Faşist teröre son vermek, faşist çeteleri ve kuruluşları dağıtmak, suçluları yargılamak, 141–142'nci maddeleri ve TKP'ne konan yasağı kaldırmak, seçimlerin demokratik ortamda yapılmasının koşullarıdır. Bu amaçlarla, bütün yurtsever, anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik hakların genişletilmesinden yana parti ve akımlarla diyaloglar kurmak, somut eylem birliği yolları aramak gerekmektedir. Yine bu amaçlarla, işçi, emekçi yığınlarını harekete geçirmek, yığınsal eylemlere geçmek zorunluktur.

● İşçi sınıfının 1976 yılında, 1 Mayıs savaş, birlik ve enternasyonal dayanışma gününde açığa vurulan birikimi daha da genişletmek ve yeni yeni atılımlar sağlamak partimizin ödevidir.

● İşçi sınıfı DGM'ne karşı yürüttüğü savaşta sendikal ve politik birliğini sağlamak olanaklarını daha geniş ölçüde yaratmıştır. Bu birlik politik olarak, işçi sınıfının öncü partisi TKP'de ve sendikal olarak sınıf sendikalarında yoğunlaşmıştır. Bu önemli kazanımı daha da güçlendirmek zorunluktur.

● İşçi sınıfının öncü kolunun, ideolojik, politik ve örgütsel birliğinin en yüksek biçimi TKP'dir. Partinin işçi sınıfı arasında daha yoğun örgütlenmesi, savaşımın kilit noktası durumunda olan bir çok sorunu çözümleyecek başlıca etkendir. TKP işçi sınıfının güncel ve politik savaş hedeflerine sahip çıktığı, onların gerçekleşmesi için kadrolarını seferber etmesini bildiği, Marksçı-Leninci strateji ve taktiğini başarıyla uygulayabildiği oranda işçi sınıfının sınıfsal, emekçi halkın yığınsal ve ülkenin gerçek ulusal partisi olmak niteliklerini derinleştirecektir.

● TKP'ne özgürlük istemi hem dünya komünist hareketi tarafından ileri sürülmekte, hem de gitgide daha geniş halk yığınlarını sarmakta ve demokratik çevrelerce benimsenmektedir. TKP, bu koşulları değerlendirerek ve başta kendi örgütsel savaşımına, yığınlarla olan bağlarına dayanarak, Marksçı-Leninci ilkelerden bir adım bile ayrılmadan yasal haklarını elde edecektir.

● İşçi sınıfının birliği, işçi-köylü bağlaşıklığı, bütün anti-emperyalist, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği de TKP'nin böylece güçlenmesi temeli üzerinde gerçekleşecektir. Ama eylem birliği ve cephe sorununu çözmek için ille de TKP'nin daha da hızlı bir gelişme sürecine girmesini beklemeyeceğiz. İki yönlü görevi paralel yürüteceğiz.

● TKP işçi sınıfının burjuvaziyle ideolojik sınıf uzlaşmasına çekmeye çalışan sağcı revizyonizme, reformizme, sosyal demokratizme karşı ödünsüz savaşır. TKP Maoculuğun, Troçkizmin, anarşizmin işçi sınıfına, halkların kurtuluş hareketi-

Plâtform Tezleri (Devam)

ne karşı emperyalizmin bağlaşığı, saldırı aracı olduğuna inanır. Bu sapık akımlara karşı ardıcıl bir savaş yürütmeyi ulusal ve enternasyonalist bir ödev sayar.

● Programımızın uzak amacını gözden ırak tutmadan yakın hedefleri izliyerek programımızı uygulamalıyız. Uzak amacımız çerçevesinde proletarya diktatörlüğü kavramını savunacağız. Proletarya diktatörlüğünün demokrasinin en yüksek biçimi olduğu, işçi sınıfının emekçi halkın elde ettiği demokratik hakları, emperyalizmin ve burjuvazinin saldırılarına karşı savunmayı, bu hakları daha da genişletmeyi öngördüğünü yaymayı, proletarya diktatörlüğünün bu Leninci anlamını savunmayı, ideolojik savaşımızın temel dayanaklarından biri sayacağız.

● Toplumdaki tüm değerleri yaratan en yaratıcı sınıf, işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı uzun savaşım sırasında iktidarı öteki demokratik güçlerle paylaşmak, bu iktidara ağırlığını koymak olgunluğuna eriştiğini ispatlamış, bu hakkı kazanmıştır.

● TKP, emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı bütün demokratik güçlerin eylem birliği için savaşır. Bunun için legal sosyalist akımlarla ve burjuvazinin ilerici kolu ile politik plânda, ilişkilerde, onlarla mevcut ayrılıklar üzerine değil, birlik noktaları üzerine ağırlık verilmesi gereğine inanır. TKP eylem birliğinin, giderek ulusal-demokratik cepheyi oluşturmanın bütün karmaşıklığını ve zorluklarını kavramaktadır. Bizimle uyuşmayan herkesi ve her örgütü anti-komünist saymaz. TKP'ni tecrit etmeye yönelik provokasyonlara düşmekten kaçınır. TKP Marksizm-Leninizmden en ufak ödün vermez; ideolojik savaşımını aralıksız sürdürür.

● İşçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak için elverişli koşullar oluşmaktadır. Bu birliğin sömürüye karşı, işçi sınıfının çıkarları temelinde kurulabilmesi için verilen savaşı TKP desteklemektedir. Bu birliğin oluşmasında yığınsal ve sendikal hareketin güçlenmesi önemli bir yer tutuyor. Sınıf sendikalarını parçalatmamak, burjuva, küçük burjuva akımlardan korumak, sarı sendikacılığa, sınıf uzlaşmacılığına karşı savaşımı güçlendirmek komünistlerin görevidir. TKP gerek sendikaların, gerekse öteki demokratik örgütlerin yığınsal niteliğinin daha da güçlenmesini, yani politik ve dinsel inançlarına bakmadan, milliyet, ırk ayrımı gözetmeden bütün emekçileri sömürüye, baskılara karşı örgütliyen bir çizgide gelişmesini destekler. Gericilerin bile yönetimde oldukları yığın örgütlerinde, sendikalarda çalışmaya önem vermek gereklidir.

● Partimiz, TKP dış ülkelerde bulunan işçi ve emekçilerimizin durumuyle yakından ilgileniyor. Bir yandan onlara yurtta iş sağlanması için savaşıyor, bir yandan da yurt dışındaki sorunlarının çözümü için çaba harcıyor. İşçilerimizin, onların örgütlerinin bu yoldaki savaşımını destekliyor.

● Ulusal-demokratik cephenin temeli olan işçi-köylü bağlaşıklığı için işçi sınıfının, TKP'nin demokratik bir toprak reformu ilkesini sürekli bir savaşım konusu yapmak, işçi-köylü bağlaşıklığını bu savaşım etrafında örmek, en önemlisi köy emekçi yığınlarını bu bağlaşıklık ilkesi ile örgütlemek, Köylü Komitelerini kurmak zorunluktur.

● TKP demokratik bir toprak reformunu savunduğu gibi, memleket gerçeklerine ve büyük ekonomik olanaklarına uygun bir endüstrileşme programını da savunur. Bu programın başta gelen özelliği anti-emperyalist olması ve büyük burjuvaziye karşı emekçi halkın çıkarlarını savunması, üretim aracı üreten ağır endüstrinin kurulmasına dönük olması, büyük dış ve iç ticaretin, büyük yabancı firmaların, işletmelerin, bankaların, sigorta kumpanyalarının devletleştirilmesidir.

TKP, demokratik bir toprak reformu ve demokratik bir endüstrileşme programını hazırlamayı amaç bilir. Bunun için de uzmanlardan oluşturulacak komisyonların kurulmasını öngörür.

● TKP ulusal azınlıkların, en çok baskıya uğrayan Kürt ulusunun bütün demokratik haklarını, eşitlik haklarını, kendi yazgısını özgürce belirleme hakkını savunmaya devam eder.

● TKP, orduyu emperyalistlerin, NATO'nun, işbirlikçilerin, emperyalist.kliğin elinden kurtarmayı öngörür. Orduyu faşistleştirme çabalarına karşı çıkar; bu alanda çalışmaya özel önem gösterir. TKP, silâhlı kuvvetlerdeki yurtsever, anti-emperyalist, demokratik güçlerin gelişimini yakından izler. Bu gelişmenin, daha güçlenmesi ve genel devrim süreci içindeki yerini alması için savaşır.

● TKP, ilerici yurtsever gençlik ve öğrenci hareketini destekler. İşçi sınıfımızın, halkımızın kurtuluş savaşımı ile örer. İşçi, emekçi, köylü gençliğin örgütlenmesine özel bir önem verir.

Bu örgütlerin ilerici enternasyonal gençlik kuruluşlarıyla bağlanmasını destekler.

● TKP gelişmekte olan ilerici kadın hareketinin daha da gelişmesi, örgütlenmesi yolundaki çabaları destekler; ilerici kadın hareketinin de uluslararası demokratik kadın örgütleriyle bağlanmasını savunur.

● TKP, dünya barış hareketinin güçlenmesi için savaşır. Ülkemizde barıştan, silâhsızlanmadan yana örgütlü hareketin geniş emekçi yığınlarına, halka mal olması için elinden geleni yapar.

● TKP dünyada ve bölgemizde kalıcı bir barış için savaşır. Bu amaçla genel ve tam silâhsızlanma yolunda etken bir savaşım verir. Gerginliğin azaltılması sürecinin dönüşsüz kılınması çabalarını destekler. Helsinki kararlarının yaşama geçirilmesini ister. Başta SSCB olmak üzere tüm komşu ülkelerle saldırmazlık, dostluk ve işbirliği anlaşmalarının imzalanması için sürekli çaba harcar ve bu yolda atılan tüm adımları destekler.

Böylesi bir politikanın tam olarak uygulanması için barışçı ve demokratik bir hükûmetin kurulması, Türkiye'nin NATO'dan ve tüm emperyalist bloklardan çıkması şarttır.

TKP, Ege Denizinde Türkiye ile Yunanistan arasındaki anlaşmazlıkların barışçı yollardan ve iki halkın yararına çözümlenmesi sorununu da bu açıdan ele alır.

TKP, bağımsız, tarafsız egemen ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilen bir Kıbrıs devletinden yanadır. Bütün yabancı askerlerin, bu arada Türk silâhlı kuvvetlerinin Ada'dan çekilmesini önerdiği gibi. Türk ve Rum göçmenlerin 20 Temmuz 1974 ve 14 Ağustos 1974'ten önceki yurtlarına, evlerine dönmelerini ve yasa dışı «Kıbrıs Türk Federe Devleti»nin ortadan kaldırılmasını da önerir.

● Partimiz geliştiği oranda her alanda sorumluluğumuz da artıyor. Örgütlenmenin niteliğini daha da yükseltmeye çalışacağımız gibi, propaganda organlarımızın yetkinliğini arttırmak, ideolojik savaşımızı daha da güçlendirmek gerekiyor. Bu amaçla gerekli organları oluşturmak ve çalışma tarzını yetkinleştirmek, Partinin birliğini daha da güçlendirmek görevdir.

TKP'nin Sesi radyosunun yayınlarını, hergün Türkiye saatiyle 11,10'da ve 19,40'da, Orta Avrupa saatiyle 9,10'da ve 17,40'da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca salı ve perşembe akşamları orta Avrupa saatiyle 21,15'de orta dalga 908 kiloherz, 330 metrelerden dinleyebilirsiniz.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın «Barış ve Sosyalizm Problemleri» dergisinin düzenlediği toplantıda yaptığı konuşmadan:

1974 toplantısından bu yana geçen süre içinde sosyalist ülkeler topluluğu, uluslararası işçi ve komünist hareketi, ulusal kurtuluş hareketleri emperyalizme karşı yeni utkular, yeni başarılar elde ettiler, konumlarını güçlendirdiler. Güçler oranı dünya devrim sürecinden yana daha da değişti. Bu gelişmelerin yansımasında, dünya komünist ve işçi partilerinin elinde emperyalizme, gericiliğe karşı keskin bir ideolojik silâh olan «Barış ve Sosyalizm Problemleri» dergisinin önemli payı olmuştur.

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin girişimleri, bütün barışsever güçlerin ardıcıl savaşımı sonucu, barışın sağlamlaştırılması, gerginliğin azaltılması, silâhsızlanma sürecinin ilerletilmesi yolunda büyük başarılar sağlandı. Helsinki Toplantısı bunun bir örneğidir.

Hareket alanı daralan emperyalist güçler, bu süreci engellemek için çeşitli yollara başvuruyorlar. Yeniden «soğuk harp» kışkırtıcılığını canlandırıyorlar. Kapitalist ülkelerde insan haklarını, özgürlükleri çiğneyen NATO'cu, militarist, gerici çevreler, Amerikan emperyalistleri, sözde «insan haklarını koruma» maskesi altında sosyalist ülkelere çamur atıyorlar. Türkiye'de de emperyalizmin ortağı gerici egemen çevreler NATO'nun dümen sularında yürüyor. Türkiye, emperyalizm ve NATO içindeki, onun güneydoğu kanadındaki çelişkilerin düğümlendiği yerlerden, onun zayıf halkalarından biridir. Bu durum, bölgede barışın güçlenmesini, gerginliğin azaltılmasını engelliyor. Türk ordu birliklerinin Kıbrıs'a girmesi ve hâlâ orada kalması, Ada'nın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü ve egemenlik haklarına saldırının sürdürülmesi bunun bir örneğidir.

TKP, ta baştan beri bu saldırıya karşı çıkmış, Türk ordu birlikleri ve tüm yabancı askerlerin Kıbrıs'tan çekilmesi, üslerin kaldırılması uğrunda savaşmış ve savaşıyor.

Türkiye Komünist Partisi, ülkenin NATO, SENTO gibi saldırgan bloklardan çıkması, emperyalizm ile bağlanmış olan ikili kölelik anlaşmalarının yırtılması, topraklarımızın emperyalistlerin üs ve silâh yığınaklarından temizlenmesi, başta Sovyetler Birliği ve öteki sosyolist ülkeler olmak üzere tüm komşularımızla iyi komşuluk ve dostluk ilişkilerinin kurulması ve derinleştirilmesi için savaşıyor.

Emperyalizm bu son yıllarda bir sıra yenilgiye uğradı.

Yiğit Viyetnam halkı, Amerikan emperyalizmini dize getirdi, ulusal bağımsızlığına kavuştu. Laos, Kamboçya halkları özgürlüğe ulaştı. Portekiz'de faşist rejim yıkıldı. Yunanistan'da faşist cunta devrildi. İspanya'da faşizm konumlarını birer birer yitiriyor. Afrika'da halklar sömürgecilik zincirinin son halkalarını kırıyor. Mozambik ve Angola, emperyalizmin saldırı ve provokasyonlarını boşa çıkardı ve sosyalizme yönelik gelişme yoluna koyuldu.

Bu tarihsel başarıların elde edilmesinde dünya devrim sürecinin temel dayanağı olan sosyalist ülkeler topluluğunun hızla ve çok yönlü gelişmesi, güçlenmesi çözümleyici bir rol oynuyor. Bu gelişme aynı zamanda, kapitalizmin genel bunalımını daha da derinleştirdi. Tüm kapitalist dünyada işsizlik, enflâsyon dev boyutlara ulaştı.

Ülkemizde durum

Emperyalizmin ekonomik, politik ve áskersel örgütlerine bağlı olan Türkiye'de bu bunalımlar daha yıkıcı oluyor. İşbirlikçi burjuvazi bütün bu bunalımların yükünü işçi sınıfının, emekçilerin sırtına yüklemeğe çalışıyor. Sömürüyü arttırıyor, emekçilerin demokratik haklarına saldırıyor, faşist yöntemlere başvuruyor, bu yolla bunalımlardan çıkmaya çabalıyor.

Bu çabaları boşa çıkarmak; onun halk düşmanı egemenliğine son vermek, ileri demokratik bir düzene geçişi sağlayacak, halktan yana bir hükûmeti işbaşına getirmek için işçi sınıfının, halkımızın direnişi büyüyor. Sınıf savaşı kıran kırana gidiyor. Emperyalizme bağlı olan, büyük tekellerin, toprak ağalarının çıkarlarını savunan bugünkü hükûmet hergün kan döküyor, sokaklarda ilerici gençleri, sendikacıları kurşunlatıyor, faşist komandoları yurtsever, demokratik güçlerin üzerine sürüyor. Bu hükûmet işbaşına geldiğinden bu yana, iki yıl içinde 150'den fazla yurttaş bu saldırılara kurban gitti, 3.000'den fazla da yaralandı.

Memlekette ilerici güçlerle gerici güçler arasındaki ayrışma, bu güçlerin birbirine karşıt uçlarda yeralımı daha da belirginleşiyor. Bir uçta işçi sınıfı, halkın ezici çoğunluğu, öteki uçta burjuvazinin en gerici, en sömürgen, emperyalizme en bağlı kesimi yer alıyor. Burjuvazinin kendi içindeki çelişkiler, ulusal nitelikteki kolu ile işbirlikçi burjuvazi arasındaki savaş sertleşiyor. Bu durumda gerici, büyük burjuvazinin tabanı daralıyor, ayaklarının altındaki toprak kayıyor. Egemenliğini sürdürebilmek için işbirlikçi burjuvazi-büyük ağa ikilisi bir yandan halkın demokratik haklarını buduyor, diğer yandan estirdiği terör havası içinde seçimlere gidiyor. Bu amaç için elindeki bütün araçları, devlet mekanizmasını, faşist komandoların yanısıra Maocu gurupları kullanıyor. Örneğin, bir hafta önce İstanbul'da polis, faşist komandolar ve Maocu guruplar birlikte İlerici Gençler Derneği'nin Genel Merkezini bastılar, ortalığı kırıp döktüler.

TKP, bu zorbalıklara, açık faşist yöntemlere karşı, bu hükümeti oluşturan gerici-faşist güçleri seçimlerde yenilgiye uğratmak için yığınları örgütlemeye, savaşta eylem birliğini oluşturmaya çalışıyor. Böylesi bir savaş içinde ulusal çapta kurulan gençliğin, öğrencilerin, öğretmenlerin, kadınların, barışseverlerin örgütleri gelişip güçleniyor.

TKP'nin, partimizin ağır illegal koşullar altında yapılan Konferansı, bütün bu gelişmeleri, oluşmaları, Marksist-Leninist görüş açısından inceledi, değerlendirdi. TKP bu Konferansında, işçi sınıfının sendikal ve politik birliğinin, işçi-köylü bağlaşıklığının, anti-emperyalist, demokratik güçlerin eylem birliğinin sağlanmasını ertelenmez ödev olarak saptadı. Proletarya enternasyonalizmine bağlılığını bir kez daha vurguladı. TKP, oportünizmin her türüne karşı savaşı sürdürecektir. Konferans, partinin gelişmesinde yeni bir atılım, önemli bir aşamadır.

«Yeni Çağ»ın rolü

Marksizm-Leninizm ülkü ve ilkelerini yayan, dünyadaki yeni gelişmelere ışık tutan «Barış ve Sosyalizm Problemleri» – «Yeni Çağ» – dergisi, ülkemizde devrimci sürecin gelişmesine yardım ediyor. TKP sıralarına yeni yeni katılan genç, diri, atılgan kadroların, militanların elinde etken bir silâh oluyor.

«Yeni Çağ»ın ülkede dağıtımı, yayılması, yıllarca hapise atılmayı göze alarak gerçekleşiyor. Rahat koşullarda değil, savaş ateşleri içinde okunuyor. Etkenliği bu koşullarda günden güne artıyor.

«Barış ve Sosyalizm Problemleri» dergisi, dünya komünistlerinin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde birliklerinin güçlendirilmesine değerli bir katkıda bulunuyor. Derginin gerek ülkemizde, gerekse dünyanın her köşesinde saygınlığının artması, onun barışın güçlendirilmesi, silâhlanma yarışının durdurulması için, emperyalizme, gericiliğe, sömürüye karşı, ulusal bağımsızlık, sosyal ilerleme, demokrasi ve sosyalizm için savaşım sorunlarının verilere dayanarak, bilimsel olarak çözümlenmesinden ve bu gelişmelere Marksçı-Leninci yöntemlerle ışık tutmasından ileri geliyor.

İ. Bilen yoldaşın TKP Konferansında yaptığı kapanış konuşması

Yoldaşlar!

Gerçekten Parti Konferansı, çok zor koşullar altında, fakat düzenli ve uzunboylu bir çalışmayla hazırlandı. Fire, açık vermemek için elden gelen bütün konspirasyon, gizlilik yöntemleri uygulandı. Saat gibi işleyen bir Konferans düzenlendi. Bu, Partimizin gelişmesini en iyi gösteren somut olaylardan biridir.

Partimizin tarihinde kongreler olmuş, ama kongrelerin bir çoğu doğru kararlar aldığı halde, – bu kararların – bir çoğu uygulanamamıştır. Acemilikler olmuştur. Daha da doğrusu, tüzüğün konspirasyon ilkeleri çiğnenmiş, bu yüzden Parti Kongrelerinin kararları uygulanmamış, seçilen MK, örneğin IV. Kongreden bir hafta sonra içeri düşmüştür. Bu oldu . . .

Parti adına, asılan Mesutlar, kurşuna dizilenler adına, parti üyelerine şunu bir kez daha yinelemeliyiz: Parti gizliliğine uyulmazsa, bu olmazsa, yapılanlar oyun kâğıdından evler gibi yıkılır gider. Hepsi, – konferansa katılanlar – kellesini koltuğunun altına almış yoldaşlardır. Parti Tüzüğünü, disiplini bilirler. Bunu yineliyorsak, ağrımıza gitmesin. Legale bir gün çıkacağız. Bizim yurdumuza da güneşli günler gelecek, o zaman Kongrelerimizi, forumlarımızı önceden halka, kamuoyuna duyuracağız, sere serpe istediğimiz gibi açıkta konuşacağız . . . Gizlilik başını kuma sokmak değil, savaşabilmek biçimidir. Disiplin bizim anamız, babamız, utkumuzun anahtarıdır.

Yoldaşlar değişik illerden geldiler. İdealimiz büyüktür. Komünizm uğrunda ölürüz deriz, halka özgürlük getirmek için, insanın yaşayacağı özgürlük için canımızı esirgemiyoruz. Böylesi büyük bir savaştır biz komünistlerin savaşı.

Konferans hazırlıkları uzun sürdü. Herkes belgeleri inceledi. Bu da büyük bir başarı. Burada alınan kararların hepsi açıklanamaz. Çoğu açıklanacak. Basına verilmesi yararlı ve konspirasyonu bozmayan kesimleri, halkımıza, basına açıklanacaktır. İşçi sınıfı, partisinin, TKP'nin ne yaptığını duymalıdır, bilmelidir. Biz ona hesap veriyoruz. Halk bilmezse, o zaman kararlar işe yaramaz.

Buradaki bütün konuşmaların hepsinde bir nokta, bir düğüm yeri var ki önemli. Hepsi bir şey üzerinde duruyor. Hepsi örgüt sorununa geliyor. Örgüt olursa herşeyi yaparız. Bunu biraz daha somutlaştırmalı. Örgüt havada değil. Bu, «fabrikalar kalelerimizdir» sloganı ile bağlı. Ağır endüstri kollarında, bu işçiler arasında temel örgütler kurmak, onları eylemlere sürmek. Taban örgütleri (hücreler) komiteler partinin temel örgütleri, dayanaklarıdır. Eskiden olduğu gibi olmamalı. Bazan temel örgüt kuruluyordu fabrikalarda. Toplanıyorlardı haftada bir defa. Adem babadan başlarlardı konuşmaya. Bir defa, bir hücre toplantısında, baktım, bir işçi yoldaş dedi ki, ben sekreterim, (toplantılara) taş devrinden başladık, geldik derebeyliğe. Fabrikanın ne zaman kurulduğunu sordum. «Yeni» dedi. Ben de: «sen hâlâ taş devrindesin» dedim. Fabrikada ne oluyor? Kim nasıl davranıyor? Ne yapıyor? Güncel savaş nedir? Somut ne yapmalı? Komünist, komite bunlar üzerine eğilmelidir. Partinin politikasını somut uygulamak, yığınlara iletmek . . .

Profilo! . . . Çok önemli bir olay. Yineliyorum. Fazla gelmesin. Oraya, barikata çıkacağız. Barikata zorluyorlar bizi. Bizim savaşımız kan ve ateş içinden geçiyor. Razı olmayacağız işçileri, gençleri sokaklarda, alanlarda vursunlar. Savaşacağız. O da fabrikada olur. «Fabrikalar kalemizdir!» belgisinden ayrılamayacağız. Bu tepe gözlük değil. Anarşist değiliz. Serüvenci değiliz. Örgüt kuracağız. Kuruyoruz. Grevlerde, gösteri yürüyüşlerinde işçilerin yanında olacağız. Komünist sözünün eridir.

Yığının olduğu yere polis burnunu kolay kolay sokamaz. Provokasyon her zaman yapabilir. Bize uyanık olmak düşer. 1928'de iki arkadaş, İstanbul'da İstiklâl caddesinde 1 Mayıs çağrısı dağıttık. Hem dağıtıyor, hem koşuyar, kaçıyorduk. El kadar bir kâğıt için, bir bildiri için 5 yılı göze alıyorduk. Şimdi olanaklar başka. Ama işin çekirdeği fabrika örgütüdür. Parti büyüyor. Sorunlar da. Halâ yoldaşlarla çekişiyoruz: legal ve illegal çalışmayı uyumlaştırmak için. 60 yılından sonra TİP çıktı. Bazı kimseler legale alıştı. Bu, kimilerini pasifliğe, körlüğe götürdü. İşin illegal yanı ağır. Legal olanağı kullanmak elbette gerek. Gençlik, kadın, sendika örgütleri var. Hepsi dalıcı olmalıdır. Türk-İş'de sendikalarda, yığın örgütlerinde çalışmayı bilmeliyiz. Orduda olmalıyız. Orda çalışmanın biçimi daha başka elbet.

Yoldaşların en çok değindikleri örgüt sorunudur. Kürt sorunu da var. Ne olursa olsun. Ama her şeyin başı yine de parti örgütüdür. Onunla başarılı oluruz. Bu, kararlara geçmelidir.

İkinci özellik. Konferans, Komünist Partisinin giderek Leninci ilkelere oturduğunu, lâf değil, iş yaptığını gösterdi. Bu, büyük bir kazanım. Bunu geliştireceğiz.

Sonra proleter enternasyonalizmi sorunu vardır. Proletarya enternasyonalizmini biz Berlin'de Avrupa Komünist partilerinin toplantısında dobra, dobra koyduk. Partimizin varlığını biz kendi savaşlarımızla diğer komünist partilere ispat ediyoruz. Daha da edeceğiz.

Üzerinde kıvançla durulan bir sorun da, Partimizin saygınlığının arttığıdır. Parti belgelerinin yığınlara malolması gökten inmedi, savaşımla, savaşımla oldu. Savaşacağız. Düşmana diz çöktüreceğiz.

Burjuvazi, gericilik, bize değil özgürlük, nefes, su bile vermez. Cezaevlerinde öyledir. Politik alanda da öyle. İşçi sınıfı 5 milyonu aştı. TKP'ne özgürlük belgisi yayıldı. Demirel bağırıp çağırıyor. Elinde olsa bizi boğar. Faşist komandoları, elindeki bütün ezgi araçlarını üzerimize sürdü. Biz örgütlülükle, Leninci disiplinle buna karşı yürüyoruz. İlerledik, ilerliyoruz!

Böylesi bir Konferanstan yüz akı ile çıktık.

Ortak bildiri

Mayıs ayı başında, Politbüro üyesi Ahmet Saydan başkanlığında, üç Merkez Komite üyesinden oluşan bir Türkiye Komünist Partisi delegasyonu, İngiltere Komünist Partisi ile Londra'da bir görüşme yaptı. İngiliz delegasyonu, genel sekreter yardımcısı Reuben Falber ve Uluslararası Seksiyon Şefi Jack Woddis'ten oluşuyordu.

Her iki delegasyon, birbirlerine ülkelerindeki durumu açıkladılar ve iki parti arasındaki dayanışma ve işbirliği üzerinde görüş değiş-tokuşunda bulundular.

Bu, 57 yıllık varlığının hemen tümünde legal çalışması yasaklanmış olan Türkiye Komünist Partisi'nin İngiltere'ye gönderdiği ilk resmi delegasyondu.

İngiltere Komünist Partisi delegasyonu, geçtiğimiz hafta İstanbul'daki 1 Mayıs gösterilerinde işçilerin vahşice kurşunlanmasını lânetledi, sorumluların cezalandırılmasını istedi ve Türkiye halkının faşist teröre karşı ve sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzenin kurulması yolunda yürüttüğü savaşıma İngiltere'de dayanışma sağlamak için yardımda kararlı olduğunu belirtti.

İngiltere Komünist Partisi delegasyonu, Türkiye'nin bugün Avrupa'da komünist partinin yasaklanmış bulunduğu tek ülke olduğunu vurgulayarak, Türkiye Komünist Partisi'nin legale çıkması yolundaki tüm çabaları destekleyeceğini belirtti.

Her iki delegasyon, Kıbrıs'ın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü ve egemenliğine saygı gösterilmesi, Türki ve İngiliz silâhlı kuvvetleriyle tüm yabancı birliklerin ve üslerin kaldırılması ve bütün göçmenlerin evlerine ve topraklarına geri dönebilmesi temeli üzerinde Kıbrıs halkının savaşımını desteklediklerini açıkladılar.

Her iki Parti, aralarındaki bağları ve karşılıklı dayanışmalarını güçlendirmek için ileride yeni adımlar atacaktır.

PARTİ YAŞAMI

1 Mayıs

1 Mayıs eylemi, TKP MK'nin 4 Mayıs bildirisinde belirtildiği gibi, bütün yönleri ve özellikleriyle partimizin son Konferans kararlarını derin bir şekilde yansıttı ve doğruladı.

Bu özelliklerden başlıcaları nelerdir? Birincisi; işbirlikçi burjuvazi yıllardır sürdüregeldiği ve en son 1 Mayıs'ta giriştiği kanlı terörle işçi sınıfını ürkütememiş, parçalıyamamış, tam tersine kendisi yalıtlanmıştır. Halk yığınlarını emperyalizme, gerici-faşist güçlere karşı savaş alanlarında birleştirmek koşulları daha da gelişmiştir.

İşçi sınıfının politik ve sendikal alandaki birliği yığınların özlemi olarak belirmektedir. İşçi-köylü bağlaşıklığı yolunda çok geniş olanaklar vardır. Ulusal, demokratik güçlerin cephesini en geniş orta katmanların katılımıyla oluşturmak ulaşılabilir bir erektir.

İkincisi; işçi sınıfının örgütlülük, bilinçlilik ve savaşkanlık düzeyi hızla yükselmektedir. İşçiler, fobrikalarda kurdukları hazırlık komiteleriyle geniş yığınları kucaklıyacak olan, eylem birliğinin organlarını kendilerine özgü bir biçimde yaratmaya koyulmuşlardır. Üçüncüsü; yığınlar TKP'nin savaş belgilerine kulak veriyor. Emperyalizme, NATO'ya, işbirlikçi burjuvaziye karşı ulusal bağımsızlık ve sosyalizme açılan ileri demokratik düzen programını benimsemiye başlıyor. O, TKP'nin seçimlerdeki tutumunu ve «ayları bölmeme» çağrısını, taktiğini onaylamaktadır. Dördüncüsü; Maoculuğun, Troçkizmin halk düşmanı niteliği en geniş yığınlarca kavranmaktadır. Legal sosyalist kimi çevrelerdeki eylem-dışılık ile sekterlik ve sosyal-demokrat kimi çevrelerdeki antikomünist yalpalamalar su yüzüne iyice çıkıyor. Yalpa vuran akımların geniş yığınlarını ve gerçekçi, tutarlı yöneticilerini eylem birliğine çekmek için koşullar daha da olgunlaşıyor.

Bütün bu koşulları değerlendirebilmenin ve eylem birliğini sağlıyabilmenin belirleyici koşulu TKP'nin daha da güçlenmesidir. Partimizin daha da güçlenmesi ise, yığınların arasında örgütlenmeye hız vermek, ve partinin eylem birliği politikasını ardıcıl olarak, yaratıcılıkla uygulamak demektir.

Sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni devrimci yoldan kurmak için ileri!

Pravda 65 yaşında

5 Mayıs 1912'de Lenin, Bolşevikler Partisinin merkez yayın organı olarak «Pravda» gazetesini çıkarmaya başladı. Gazete, kısa bir süre içinde, Lenin'in deyimiyle, «Bolşeviklerin elinde hem kollektif ajitatör, hem de örgütçülük görevini yapan güçlü bir silâh oldu».

Lenin'in devrimci taktik ve stratejisinin bir ürünü olan «Pravda« çıkar çıkmaz, Bolşevikler Partisinin devrimci programı çevresinde birleşen işçi sınıfının güçlü desteğini buldu. Parti, merkez yayın organıyla Çarlık rejiminin ve burjuvazinin karşısına bir dev gibi dikildi.

«Pravda» gazetesinin insanlık tarihinde yepyeni bir çağ, kapitalizmden sosyalizme geçiş, halkların ezgiden kurtuluşu çağını açan Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin utkuya ulaşmasında katkısı ve rolü büyüktür.

Gazete, kollektif ajitatör ve örgütçülük rolünü, dünyada ilk işçi-köylü devletinin kurulmasından sonra yeni, önemli atılımlarla sürdürdü. Sovyet halklarına, yeni toplum düzeni sosyalizm ve komünizm kuruculuğu savaşımında yol gösterici oldu.

«Pravda» Leninci ilkelere, Marksizme-Leninizme, proletarya enternasyonalizmine her zaman bağlı kaldı. Bugün «Pravda» dünyanın en yüksek tirajlı ve öncü gazetelerinden biridir. Bütün dünya onun yazdıklarına önem vermektedir. Komünistler, dünya halkları, SBKP'nin, Sovyet hükümetinin dünyada kalıcı bir barışın sağlanması, silâhlanmanın önüne geçilmesi, devletler arasında dostluk ve işbirliği ilişkilerinin güçlenmesi yolunda izlediği Leninci politikasını «Pravda»dan izlemektedir.

Türkiye kamuoyu, dünyada olup-bitenleri gerçekçi bir biçimde yansıtan «Pravda»-ya tam bir güven besliyor.

«Pravda» uluslararası komünist ve işçi hareketine, ulusal kurtuluş savaşlarına olduğu gibi, halkımızın barış, demokrasi, bağımsızlık, sosyal ilerleme ve sosyalizm savaşımına da ışık tutuyor, yol gösteriyor. Atılım Pravda'nın izinden yürüyor.

Atılım Yazı Kurulu

Atılım'dan militanlara

Partinin yayın organlarına haber, yazı yazmak, materyal göndermek yalnız bu yayınlarda sürekli çalışan yazarların işi değildir. Lenin'in dediği gibi: «Tam tersine yayınlarda sürekli çalışan yazarların yanısıra beşyüzlük, beşbinlik bir kodra olursa yayınlar daha canlı ve uzun ömürlü olur, örgütleyici ve yol gösterici ödevini daha iyi yerine getirebilir».

Bu ilkeden hareket eden TKP'si, komünistlerin, parti örgütlerinin önüne, gizlilik koşullarına uyarak yayın organlarına yazı yazmaları görevini koydu. Komünistler, parti organları bunu bir görev olarak benimsediler. Son zamanlarda yazışmalar yoğunlaşıyor. Parti yayın organlarının haber ve yazı kaynakları zenginleşiyor. Komünistler, bu sorumlu görevi ve bunun yanında «Atılım»ı dağıtma görevini ağır illegal koşullarda başarıyla yerine getiriyorlar. Kendi gazete ve yayın organlarına sahip çıkıyorlar. Bunların daha canlı ve örgütleyici olmasına katkıda bulunuyorlar. Yazışma ağını daha da genişletmek gerekiyor.

Bu durumda çözümlenmesi gereken başka bir sorun çıkıyor ortaya. Yazıların, haberlerin, materyallerin içeriği, biçimi ne olmalıdır? Bazı yoldaşlar uzun-uzun genellemelere gidiyorlar. Asıl yazılması gereken olaya, gelişmeye kısaca değinip geçiyorlar. Bazı yazı ve haberlerde ise, olayın tarihi ve yeri belirtilmiyor.

Olaylar hızla birbirini kovalıyor. İşçi sınıfının, yığınların atılımları gelişiyor. Savaşlar gittikçe daha kanlı ve daha sert boyutlar alıyor. Demireller, faşist Türkeş'ler yel ektiler fırtına biçeceklerdir. 1 Mayıs alanlarında halkın üzerine yağdırılan kurşun sesleri yurdun dört bucağına yayılıyor, yansıyor. Karanlıklarda bırakılan yığınlar bu kurşun sesleriyle uyanıyor. Böylesi bir durumda fabrikalarda, işyerlerinde, köyde-kentte her yerde halkın güncel eğilimlerini, nefes alışını, gerici-faşist karması hükümete karşı hıncını, kinini, nefretini yansıtmak parti organlarının görevidir. Militanlar bu süreci özlü, somut ve sade bir biçimde yazmalıdırlar. Bugünkü koşullar, savaş bunu gerektiriyor, böylesi bir çalışmayı zorunlu kılıyor.

Maoizm, anti-komünizmin yeni türü ve anti-sovyetizmin en azgın çığırtkanıdır. Maoizme karşı savaş, Amerikan emperyalizmine, işbirlikçi burjuvaziye ve faşizme karşı savaştan ayrılamaz!